

BIỆN PHÁP TẠM GIỮ TANG VẬT, PHƯƠNG TIỆN THEO THỦ TỤC HÀNH CHÍNH: NHỮNG VẤN ĐỀ PHÁP LÝ ĐẶT RA VÀ KIẾN NGHỊ HOÀN THIỆN

NGUYỄN THỊ THÙY DUNG

Khoa Luật học, Trường Khoa học xã hội và Nhân văn, Trường Đại học Vinh
Faculty of Law, School of Social Sciences and Humanities, Vinh University

Ngày nhận bài: 10/8/2026

Ngày sửa bài: 25/8/2026

Ngày duyệt đăng bài: 8/9/2026

Tóm tắt:

Tạm giữ tang vật, phương tiện theo thủ tục hành chính là biện pháp ngăn chặn và bảo đảm xử lý vi phạm hành chính, có thể trực tiếp hạn chế quyền tài sản của cá nhân, tổ chức. Mặc dù pháp luật hiện hành đã có nhiều sửa đổi, bổ sung về căn cứ, thủ tục, thời hạn và quản lý tài sản bị tạm giữ, một số vấn đề vẫn cần tiếp tục làm rõ, như điều kiện “thật cần thiết”, thời điểm chấm dứt tạm giữ, trách nhiệm quản lý, bảo quản và căn cứ tiếp tục quản lý tài sản sau khi tạm giữ chấm dứt. Trên cơ sở phân tích các quy định hiện hành, bài viết chỉ ra những vấn đề pháp lý còn đặt ra và đề xuất kiến nghị nhằm hoàn thiện pháp luật, bảo đảm việc tạm giữ được áp dụng trong phạm vi cần thiết và bảo vệ quyền, lợi ích hợp pháp của các chủ thể liên quan.

Từ khóa: tạm giữ tang vật, tạm giữ phương tiện, biện pháp ngăn chặn, xử lý vi phạm hành chính, quyền tài sản

Temporary seizure of exhibits and means under administrative procedures: Legal issues and recommendations for reform

Abstract:

The temporary seizure of exhibits and means under administrative procedures is a preventive measure used to ensure the handling of administrative violations and may directly restrict the property rights of individuals and organizations. Although the current legal framework has introduced numerous amendments concerning the grounds, procedures, duration, and management of temporarily seized property, several issues still require clarification, including the condition of “strict necessity,” the point at which temporary seizure must terminate, responsibility for the management and preservation of seized property, and the legal basis for continued management of property after the seizure has ended. Based on an analysis of current legal provisions, this study identifies outstanding legal issues and proposes recommendations for improving the legal framework to ensure that temporary seizure is applied only to the extent necessary while safeguarding the lawful rights and interests of the parties concerned.

Keywords: temporary seizure of exhibits, temporary seizure of means, preventive measures, handling of administrative violations, property rights

1. Đặt vấn đề

Tạm giữ tang vật, phương tiện là biện pháp ngăn chặn và bảo đảm xử lý vi phạm hành chính, đồng thời trực tiếp hạn chế quyền quản lý, sử dụng và định đoạt tài sản của cá nhân, tổ chức. Mặc dù pháp luật về biện pháp này tiếp tục được hoàn thiện qua Luật sửa đổi, bổ sung Luật Xử lý vi phạm hành chính năm 2025 và Nghị định số 47/2026/NĐ-CP, một số vấn đề về căn cứ, thời hạn, chấm dứt tạm giữ và quản lý, bảo quản tài sản vẫn cần được làm rõ. Trên cơ sở đó, bài viết phân tích các vấn đề pháp lý còn đặt ra và đề xuất kiến nghị hoàn thiện pháp luật.

2. Phương pháp nghiên cứu

Bài viết chủ yếu sử dụng phương pháp phân tích, tổng hợp và nghiên cứu pháp lý để làm rõ các quy định hiện hành về tạm giữ tang vật, phương tiện theo thủ tục hành chính. Trên cơ sở phân tích các quy định của Luật Xử lý vi phạm hành chính và các văn bản hướng dẫn thi hành có liên quan, bài viết xem xét căn cứ, thủ tục, thời hạn, việc chấm dứt tạm giữ cũng như trách nhiệm quản lý, bảo quản và xử lý tang vật, phương tiện. Đồng thời, phương pháp hệ thống được sử dụng để xem xét mối liên hệ giữa các quy định, qua đó nhận diện một số vấn đề pháp lý còn đặt ra và đề xuất kiến nghị hoàn thiện pháp luật.

3. Cơ sở lý luận và pháp luật về tạm giữ tang vật, phương tiện theo thủ tục hành chính

3.1. Khái niệm, đặc điểm của biện pháp tạm giữ tang vật, phương tiện

Tạm giữ tang vật, phương tiện theo thủ tục hành chính là một trong những biện pháp ngăn chặn và bảo đảm xử lý vi phạm hành chính. Bản chất của biện pháp này không phải là hình thức xử phạt mà là biện pháp cưỡng chế mang tính tạm thời, được áp dụng nhằm phục vụ những mục đích nhất định của quá trình xử lý vi phạm hành chính. Từ đó, có thể hiểu tạm giữ tang vật, phương tiện theo thủ tục hành chính là biện pháp ngăn chặn và bảo đảm xử lý vi phạm hành chính do người có thẩm quyền áp dụng trong những trường hợp pháp luật quy định, theo đó tang vật, phương tiện được đặt dưới sự quản lý của cơ quan hoặc chủ thể có trách nhiệm trong một khoảng thời gian nhất định nhằm xác định, làm rõ vi phạm, ngăn chặn hậu quả hoặc bảo đảm thi hành quyết định xử phạt vi phạm hành chính.

Biện pháp này có một số đặc điểm cơ bản. Thứ nhất, đây là biện pháp cưỡng chế hành chính mang tính ngăn chặn và bảo đảm, không phải là hình thức xử phạt. Vì vậy, việc tạm giữ không nhằm mục đích trừng phạt cá nhân, tổ chức có hành vi vi phạm. Thứ hai, đối tượng tác động trực tiếp của biện pháp là tang vật, phương tiện có liên quan đến vụ việc vi phạm hành chính, qua đó làm hạn chế khả năng quản lý, sử dụng hoặc định đoạt tài sản của cá nhân, tổ chức trong thời gian tạm giữ. Thứ ba, biện pháp chỉ được áp dụng khi có căn cứ luật định và trong trường hợp thật cần thiết. Thứ tư, việc tạm giữ có tính tạm thời; khi mục đích và căn cứ của việc tạm giữ không còn thì biện pháp phải được chấm dứt. Thứ năm, tài sản bị tạm giữ phải được quản lý, bảo quản theo quy định và chủ thể có trách nhiệm quản lý không được tùy ý sử dụng, khai thác hoặc làm thay đổi tình trạng của tài sản.

3.2. Căn cứ, thẩm quyền, thủ tục và thời hạn tạm giữ, quản lý tang vật, phương tiện bị tạm giữ

Theo Điều 125 Luật Xử lý vi phạm hành chính, tạm giữ tang vật, phương tiện chỉ được áp dụng trong trường hợp thật cần thiết và nhằm 1 trong 3 mục đích: xác định vi phạm hoặc làm rõ tình tiết của vụ việc; ngăn chặn ngay hành vi vi phạm có khả năng gây hậu quả nghiêm trọng cho xã hội; hoặc bảo đảm thi hành quyết định xử phạt. Điều kiện “thật cần thiết” cho thấy tang vật, phương tiện có liên quan đến vi phạm không đương nhiên phải bị tạm giữ mà việc áp dụng biện pháp phải gắn với mục đích cụ thể do pháp luật quy định. Trong trường hợp cần định giá tang vật để xác định khung tiền phạt và thẩm quyền xử phạt mà không thể xác định giá trị theo các căn cứ luật định, người có thẩm quyền đang giải quyết vụ việc có thể quyết định tạm giữ và thành lập Hội đồng định giá.¹

Việc tạm giữ tang vật, phương tiện phải được thực hiện đúng thẩm quyền và thủ tục. Theo Điều 125 Luật Xử lý vi phạm hành chính, quyết định tạm giữ phải do người có thẩm quyền ban hành; do đó, cần phân biệt giữa chủ thể trực tiếp thực hiện việc tạm giữ và chủ thể có thẩm quyền quyết định áp dụng biện pháp này. Về thủ tục, trường hợp tạm giữ cùng thời điểm lập biên bản vi phạm hành chính thì không phải lập riêng biên bản tạm giữ, nhưng phải ghi rõ tên, số lượng, chủng loại và tình trạng của tang vật, phương tiện trong biên bản. Trong thời hạn 24 giờ kể từ khi lập biên bản, người lập biên bản phải báo cáo người có thẩm quyền xem xét ra quyết định tạm giữ; nếu không ra quyết định thì tang vật, phương tiện phải được trả lại. Việc ghi nhận đầy đủ tình trạng tài sản tại thời điểm tạm giữ là cơ sở cho việc quản lý, bảo quản và xác định trách nhiệm đối với tài sản.

Thời gian tạm giữ phải gắn với căn cứ và mục đích áp dụng. Khoản 2 Điều 125 yêu cầu chấm dứt tạm giữ khi căn cứ của biện pháp không còn, như khi đã xác minh được tình tiết làm căn cứ quyết định xử phạt, hành vi không còn gây nguy hiểm cho xã hội hoặc quyết định xử phạt đã được thi hành. Riêng trường hợp tạm giữ để định giá tang vật làm căn cứ xác định khung tiền phạt và thẩm quyền xử phạt, thời hạn không quá 5 ngày làm việc kể từ ngày ra quyết định tạm giữ. Quy định này cho thấy thời hạn chỉ là giới hạn pháp lý của việc tạm giữ; biện pháp phải chấm dứt khi mục đích tạm giữ đã đạt được. Trong thời gian tạm giữ, tang vật, phương tiện phải được quản lý, bảo quản theo quy định. Nghị định số 138/2021/NĐ-CP, được sửa đổi, bổ sung bởi Nghị định số 47/2026/NĐ-CP, quy định về quản lý, bảo quản, niêm phong, giao nhận, trả lại và xử lý tang vật, phương tiện. Trường hợp hết thời hạn tạm giữ mà người có quyền chưa đến nhận hoặc chưa xác định được người vi phạm, người ra quyết định tạm giữ tiếp tục có trách nhiệm tổ chức quản lý, bảo quản theo quy định. Như vậy, khuôn khổ pháp luật hiện hành điều chỉnh tương đối đầy đủ quá trình từ áp dụng, thực hiện, chấm dứt biện pháp đến quản lý tài sản sau tạm giữ, làm cơ sở để xem xét những vấn đề pháp lý còn đặt ra trong thực tiễn áp dụng.²

4. Một số vấn đề pháp lý đặt ra từ các quy định hiện hành

4.1. Giới hạn của yêu cầu “thật cần thiết” khi áp dụng biện pháp tạm giữ

Điều kiện “chỉ được áp dụng trong trường hợp thật cần thiết” có ý nghĩa như một giới hạn đối với quyền áp dụng biện pháp. Tạm giữ không phải hậu quả pháp lý tất yếu của mọi vi phạm hành chính và cũng không phải hình thức xử phạt; vì vậy, việc có tang vật, phương tiện liên quan đến vụ việc chưa đủ để kết luận phải tạm giữ. Vấn đề là pháp luật hiện chưa cụ thể hóa đầy đủ tiêu chí đánh giá mức độ “thật cần thiết”, trong khi đây chính là điều kiện quyết định việc một chủ thể có bị hạn chế quyền đối với tài sản hay không.

Theo tác giả, tính cần thiết cần được xem xét trong quan hệ giữa mục đích tạm giữ và khả năng đạt mục đích đó bằng phương thức ít hạn chế quyền tài sản hơn. Nếu tình tiết đã được xác định đầy đủ bằng tài liệu, dữ liệu hoặc phương thức hợp pháp khác và việc không tạm giữ không ảnh hưởng đến khả năng xử lý vụ việc thì cần cân nhắc việc tiếp tục kiểm soát tài sản. Cách tiếp cận này cũng làm rõ ranh giới giữa tạm giữ và tịch thu: tạm giữ chỉ phục vụ quá trình xử lý trong thời gian cần thiết, không thể được sử dụng để tạo ra trên thực tế hậu quả tương tự một hình thức xử phạt trước khi có quyết định tương ứng.

4.2. Mối quan hệ giữa thời hạn tạm giữ và nghĩa vụ chấm dứt tạm giữ khi căn cứ không còn

Thời hạn tạm giữ là giới hạn tối đa, không phải khoảng thời gian cơ quan có thẩm quyền mặc nhiên được quyền giữ tài sản. Khoản 2 Điều 125 yêu cầu chấm dứt tạm giữ ngay khi căn cứ làm phát sinh biện pháp không còn; do đó, việc thời hạn ghi trong quyết định chưa kết thúc không phải là căn cứ độc lập để tiếp tục giữ tang vật, phương tiện. Quy định này đặc biệt quan trọng đối với phương tiện phục vụ sinh hoạt, lao động hoặc kinh doanh, bởi thời gian bị tạm giữ kéo dài có thể làm phát sinh chi phí và thiệt hại gián tiếp cho chủ thể có quyền.

Vì vậy, kiểm soát thời hạn không chỉ là xác định một mốc tối đa mà còn phải gắn với nghĩa vụ thường xuyên xem xét sự tồn tại của mục đích tạm giữ. Quy định riêng về thời hạn không quá 5 ngày làm việc đối với tạm giữ để định giá cho thấy, xu hướng gắn thời gian kiểm soát tài sản với mục đích cụ thể. Logic này cần được bảo đảm trong mọi trường hợp: khi mục đích đã đạt được hoặc căn cứ không còn thì việc hạn chế quyền tài sản phải chấm dứt kịp thời.

4.3. Trách nhiệm quản lý, bảo quản và vấn đề thiệt hại đối với tang vật, phương tiện bị tạm giữ

Từ thời điểm tài sản được đặt dưới sự quản lý theo quyết định của cơ quan có thẩm quyền, quyền kiểm soát tài sản của Nhà nước đồng thời làm phát sinh trách nhiệm quản lý, bảo quản. Thực tiễn thi hành từng ghi nhận khó khăn về kho, bãi và điều kiện bảo quản, nhất là đối với phương tiện và hàng hóa dễ hư hỏng; chất lượng bảo quản có thể ảnh hưởng trực tiếp đến tình trạng và giá trị sử dụng của tài sản khi được trả lại.³

Nghị định số 138/2021/NĐ-CP và Nghị định số 47/2026/NĐ-CP đã tạo khuôn khổ về nơi quản lý, bảo quản, niêm phong, giao nhận, trả lại và xử lý tài sản. Tuy nhiên, dưới góc độ bảo vệ quyền tài sản, nghĩa vụ bảo quản không nên chỉ được hiểu là giữ cho tài sản không bị mất mà còn phải hướng đến duy trì tình trạng, chất lượng và giá trị hợp lý tùy theo đặc tính của từng loại tài sản. Việc ghi nhận chính xác tình trạng tài sản khi tiếp nhận và khi trả lại vì thế có ý nghĩa trực tiếp đối với việc xác định trách nhiệm nếu phát sinh mất mát, hư hỏng hoặc suy giảm giá trị. Bên cạnh nội dung bắt buộc trong biên bản, hình ảnh, video hoặc dữ liệu điện tử có dấu thời gian có thể hỗ trợ tăng tính khách quan và khả năng kiểm chứng.⁴

4.4. Xử lý tang vật, phương tiện hết thời hạn tạm giữ và bảo đảm quyền của chủ thể có liên quan

Sau khi thời hạn tạm giữ kết thúc, tài sản không phải lúc nào cũng có thể được giao trả ngay, chẳng hạn, khi người có quyền chưa đến nhận, chưa xác định được người vi phạm hoặc tài sản còn phải xử lý theo trình tự pháp luật. Nghị định số 138/2021/NĐ-CP, được sửa đổi, bổ sung bởi Nghị định số 47/2026/NĐ-CP, đã quy định trách nhiệm tiếp tục tổ chức quản lý, bảo quản trong một số trường hợp sau khi hết thời hạn tạm giữ, qua đó tránh khoảng trống về chủ thể chịu trách nhiệm đối với tài sản.⁵

Tuy nhiên, cần phân biệt việc tiếp tục quản lý, bảo quản với việc kéo dài biện pháp tạm giữ. Khi thời hạn đã hết hoặc căn cứ tạm giữ không còn, việc tài sản vẫn nằm dưới sự quản lý của cơ quan có thẩm quyền phải dựa trên căn cứ pháp luật về trả lại, bảo quản hoặc xử lý tài sản sau tạm giữ, không còn dựa trên căn cứ áp dụng biện pháp ban đầu. Sự phân biệt này quyết định việc xác định quyền của người có tài sản, trách nhiệm bảo quản của cơ quan nhà nước và trách nhiệm phát sinh nếu tài sản bị mất, hư hỏng hoặc giảm giá trị. Vì vậy, cần xác định rõ thời điểm chuyển từ giai đoạn tạm giữ sang giai đoạn quản lý tài sản chờ trả lại hoặc xử lý, tránh tình trạng sự kiểm soát tài sản tiếp tục trên thực tế nhưng căn cứ pháp lý không được thể hiện rõ.

5. Kiến nghị hoàn thiện pháp luật về tạm giữ tang vật, phương tiện theo thủ tục hành chính

5.1. Cụ thể hóa tiêu chí xác định trường hợp “thật cần thiết” phải tạm giữ

Cần tiếp tục cụ thể hóa điều kiện “thật cần thiết” tại khoản 1 Điều 125 Luật Xử lý vi phạm hành chính. Đây nên được coi là điều kiện độc lập phải được xem xét trước khi áp dụng một trong các căn cứ tạm giữ, chứ không chỉ là cụm từ mang tính nguyên tắc. Theo đó, việc tạm giữ chỉ nên được thực hiện khi có căn cứ cho thấy nếu không tạm giữ thì mục đích xác định vi phạm, ngăn chặn hậu quả hoặc bảo đảm thi hành quyết định xử phạt khó có thể đạt được bằng biện pháp khác ít hạn chế quyền tài sản hơn. Đồng thời, quyết định tạm giữ cần thể hiện rõ mục đích và căn cứ cụ thể của việc tạm giữ. Việc ghi nhận rõ lý do không chỉ giúp người có tài sản biết vì sao quyền quản lý, sử dụng tài sản của mình bị hạn chế mà còn tạo cơ sở cho hoạt động kiểm tra, giải quyết khiếu nại và đánh giá tính hợp pháp của quyết định.

5.2. Tăng cường cơ chế kiểm soát thời hạn và chấm dứt tạm giữ

Pháp luật cần tiếp tục nhấn mạnh nguyên tắc thời hạn tạm giữ là giới hạn tối đa, không phải thời gian mặc nhiên được phép tạm giữ. Trên cơ sở khoản 2 Điều 125, có thể cụ thể hóa trách nhiệm của người đang giải quyết vụ việc phải xem xét việc tiếp tục tạm giữ ngay khi một trong các mục đích tạm giữ đã đạt được. Khi căn cứ tạm giữ không còn, việc trả lại tang vật, phương tiện cần được thực hiện kịp thời mà không chờ đến khi hết thời hạn ghi trong quyết định. Trường hợp cần tiếp tục tạm giữ để phục vụ xác minh hoặc thực hiện các thủ tục có liên quan trong phạm vi pháp luật cho phép, hồ sơ cần thể hiện rõ căn cứ, thời gian và trách nhiệm của chủ thể quyết định. Cách thức này vừa hạn chế tình trạng kéo dài tạm giữ không cần thiết, vừa tạo điều kiện xác định trách nhiệm nếu phát sinh thiệt hại.

5.3. Hoàn thiện cơ chế quản lý, bảo quản và xác định trách nhiệm đối với thiệt hại

Cần tiếp tục chuẩn hóa việc ghi nhận tình trạng tang vật, phương tiện tại thời điểm tạm giữ và thời điểm trả lại. Bên cạnh nội dung bằng văn bản, đối với tài sản có giá trị lớn hoặc có cấu tạo phức tạp nên tăng cường sử dụng hình ảnh, video hoặc dữ liệu điện tử có dấu thời gian để ghi nhận tình trạng tài sản. Đối với kho, bãi và địa điểm bảo quản, cần bảo đảm điều kiện tương ứng với từng nhóm tài sản. Không thể áp dụng cùng một phương thức bảo quản đối với phương tiện giao thông, thiết bị điện tử, hàng hóa đông lạnh, động vật, thực phẩm hoặc các loại tài sản có yêu cầu kỹ thuật đặc thù. Việc phân loại ngay từ khi tiếp nhận sẽ góp phần hạn chế suy giảm chất lượng và giá trị tài sản. Đồng thời, cần làm rõ hơn cơ chế xác định thiệt hại và trách nhiệm trong trường hợp tang vật, phương tiện bị mất, hư hỏng hoặc giảm giá trị do lỗi trong quản lý, bảo quản. Nguyên tắc chung cần được xác định theo hướng: quyền áp dụng biện pháp cưỡng chế của Nhà nước phải đi kèm trách nhiệm bảo vệ tài sản trong thời gian tài sản nằm dưới sự kiểm soát theo quyết định hành chính.

5.4. Hoàn thiện quy định về quản lý, trả lại và xử lý tang vật, phương tiện sau khi chấm dứt tạm giữ

Pháp luật cần phân định rõ giữa giai đoạn tạm giữ và giai đoạn quản lý tài sản sau khi biện pháp này chấm dứt. Khi hết thời hạn hoặc không còn căn cứ tạm giữ, nếu tài sản chưa thể giao trả thì việc tiếp tục quản lý, bảo quản phải dựa trên căn cứ pháp lý về trả lại hoặc xử lý tài sản, không được xem là sự kéo dài của biện pháp tạm giữ. Đồng thời, cần quy định rõ trách nhiệm quản lý và trình tự chuyển giao giữa hai giai đoạn. Hồ sơ phải thể hiện thời điểm chấm dứt tạm giữ, căn cứ tiếp tục quản lý, tình trạng tài sản và chủ thể chịu trách nhiệm. Tang vật, phương tiện phải được trả lại kịp thời cho người có quyền; trường hợp chưa thể trả lại, việc thông báo, quản lý và xử lý phải được thực hiện theo trình tự rõ ràng, bảo đảm xác định trách nhiệm nếu tài sản bị mất, hư hỏng hoặc suy giảm giá trị.

6. Kết luận

Tạm giữ tang vật, phương tiện theo thủ tục hành chính là biện pháp cần thiết để xác định, làm rõ vi phạm, kịp thời ngăn chặn hành vi và bảo đảm thi hành quyết định xử phạt. Tuy nhiên, do việc áp dụng biện pháp làm hạn chế khả năng quản lý, sử dụng và định đoạt tài sản của cá nhân, tổ chức nên quyền tạm giữ của cơ quan nhà nước phải được đặt trong những giới hạn pháp lý tương ứng. Những sửa đổi, bổ sung của pháp luật thời gian gần đây đã từng bước hoàn thiện căn cứ, thủ tục, thời hạn cũng như cơ chế quản lý, bảo quản, trả lại và xử lý tang vật, phương tiện bị tạm giữ. Trong bối cảnh đó, vấn đề cần tiếp tục hoàn thiện không chỉ nằm ở việc bổ sung các thủ tục tạm giữ mà quan trọng hơn là làm rõ giới hạn của việc áp dụng và duy trì biện pháp. Điều kiện “thật cần thiết” cần thực sự trở thành giới hạn đối với quyết định tạm giữ; thời hạn tạm giữ phải gắn với sự tồn tại của căn cứ và mục đích áp dụng; quyền kiểm soát tài sản phải đi cùng trách nhiệm quản lý, bảo quản và trách nhiệm đối với thiệt hại phát sinh. Đồng thời, việc chấm dứt biện pháp tạm giữ cần được phân biệt với việc tiếp tục quản lý tài sản trong trường hợp tang vật, phương tiện chưa thể được giao trả hoặc phải tiếp tục xử lý theo quy định. Khi căn cứ tạm giữ không còn, việc cơ

quan nhà nước tiếp tục quản lý tài sản phải dựa trên căn cứ pháp lý tương ứng với việc quản lý, trả lại hoặc xử lý tài sản sau tạm giữ, không phải là sự kéo dài của biện pháp tạm giữ ban đầu. Việc xác định rõ ranh giới này vừa bảo đảm yêu cầu quản lý và xử lý vi phạm hành chính, vừa hạn chế việc kéo dài không cần thiết sự tác động của quyền lực hành chính đối với quyền tài sản của cá nhân, tổ chức ■

TÀI LIỆU TRÍCH DẪN:

¹Quốc hội. (2012). Luật Xử lý vi phạm hành chính số 15/2012/QH13, Điều 125 (được sửa đổi, bổ sung bởi Luật số 67/2020/QH14 và Luật số 88/2025/QH15).

²Quốc hội. (2012). Luật Xử lý vi phạm hành chính số 15/2012/QH13, Điều 125 (được sửa đổi, bổ sung bởi Luật số 67/2020/QH14 và Luật số 88/2025/QH15) và Chính phủ. (2021). Nghị định số 138/2021/NĐ-CP (được sửa đổi, bổ sung bởi Nghị định số 47/2026/NĐ-CP).

³Bộ Tư pháp. (2018). Báo cáo số 102/BC-BTP ngày 27/4/2018 về công tác thi hành pháp luật về xử lý vi phạm hành chính.

⁴Chính phủ. (2021). Nghị định số 138/2021/NĐ-CP ngày 31/12/2021* (được sửa đổi, bổ sung bởi Nghị định số 47/2026/NĐ-CP ngày 29/01/2026).

⁵Chính phủ. (2021). Nghị định số 138/2021/NĐ-CP ngày 31/12/2021* (được sửa đổi, bổ sung bởi Nghị định số 47/2026/NĐ-CP ngày 29/01/2026).

TÀI LIỆU THAM KHẢO:

Bộ Tư pháp. (2018). Báo cáo số 102/BC-BTP ngày 27/4/2018 về công tác thi hành pháp luật về xử lý vi phạm hành chính.

Chính phủ. (2021). Nghị định số 138/2021/NĐ-CP ngày 31/12/2021 quy định việc quản lý, bảo quản tang vật, phương tiện vi phạm hành chính bị tạm giữ, tịch thu và giấy phép, chứng chỉ hành nghề bị tạm giữ theo thủ tục hành chính.

Chính phủ. (2026). Nghị định số 47/2026/NĐ-CP ngày 29/01/2026 sửa đổi, bổ sung một số điều của Nghị định số 138/2021/NĐ-CP ngày 31/12/2021 của Chính phủ quy định việc quản lý, bảo quản tang vật, phương tiện vi phạm hành chính bị tạm giữ, tịch thu và giấy phép, chứng chỉ hành nghề bị tạm giữ theo thủ tục hành chính.

Nguyễn Thị Thùy Dung. (2020). Biện pháp ngăn chặn hành chính theo pháp luật Việt Nam. Luận án tiến sĩ Luật học, Học viện Khoa học Xã hội, Hà Nội.

Quốc hội. (2012). Luật Xử lý vi phạm hành chính số 15/2012/QH13 ngày 20/6/2012.

Quốc hội. (2020). Luật số 67/2020/QH14 ngày 13/11/2020 sửa đổi, bổ sung một số điều của Luật Xử lý vi phạm hành chính.

Quốc hội. (2025). Luật số 88/2025/QH15 ngày 25/6/2025 sửa đổi, bổ sung một số điều của Luật Xử lý vi phạm hành chính.